

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Puskarski

SSN Andrzej Siuchniński

w sprawie **R. H.**

oskarżonego o dokonanie czynu z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 21 grudnia 2022 r.,

skargi obrońcy oskarżonego w trybie art. 539a k.p.k.,

na wyrok sądu odwoławczego - Sądu Okręgowego w Olsztynie,

z dnia 17 marca 2022 r., sygn. akt VII Ka 80/22,

uchylający wyrok Sądu Rejonowego w Olsztynie,

z dnia 24 listopada 2021 r., sygn. akt II K 1655/20,

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić skargę;

2. obciążyć oskarżonego kosztami postępowania przed Sądem Najwyższym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 24 listopada 2021 r. (sygn. akt II K 1655/20) R. H. został uniewinniony od zarzutu z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 17 marca 2022 r. (sygn. akt VII Ka 80/22) uchylił wyrok Sądu I instancji i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania.

Na to orzeczenie skargę w trybie art. 539a k.p.k. wniósł obrońca oskarżonego, wskazując na „*naruszenie przepisów postępowania tj. art. 437 § 2 k.p.k. polegające na uchyleniu wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 24 listopada 2021 r. wydanego w sprawie o sygn. akt II K 1655/20 i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania w sytuacji, gdy w sprawie nie wystąpiły przesłanki do wydania takiego rozstrzygnięcia.*”

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy właściwemu sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator w odpowiedzi na skargę wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Skarga okazała się niezasadna.

Zgodnie ze stanowiskiem zawartym w uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2018 r., I KZP 10/18, które Sąd Najwyższy w niniejszym składzie podziela "[m]ożliwość uchylenia wyroku uniewinniającego, umarzającego albo warunkowo umarzającego postępowanie karne i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania związana z regułą *ne peius* określona w art. 454 § 1 k.p.k. (art. 437 § 2 zd. drugie k.p.k.) zachodzi dopiero wtedy, gdy sąd odwoławczy - w wyniku usunięcia stwierdzonych uchybień stanowiących jedną z podstaw odwoławczych określonych w art. 438 pkt 1-3 k.p.k. (czyli np. po uzupełnieniu postępowania dowodowego, dokonaniu prawidłowej oceny dowodów, poczynieniu prawidłowych ustaleń faktycznych) - stwierdza, że zachodzą podstawy do wydania wyroku skazującego czemu stoi na przeszkodzie zakaz określony w art. 454 § 1 k.p.k. Sama tylko możliwość wydania takiego wyroku w ponownym postępowaniu przed sądem pierwszej instancji jest niewystarczająca dla przyjęcia wystąpienia reguły *ne peius* określonej w art. 454 § 1 k.p.k.". Oznacza to, że sąd odwoławczy zobligowany jest albo uzupełnić postępowanie dowodowe, by upewnić się, że rozstrzygnięcie uniewinniające jest niezasadne, lub wyraźnie uargumentować, iż na podstawie zgromadzonego w sposób prawidłowy materiału dowodowego nie ma możliwości wydania wyroku uniewinniającego.

Sąd odwoławczy bardzo precyzyjnie wskazuje, że nie podziela w całości stanowiska Sądu I instancji w zakresie uznania zeznań M. S. jako niewiarygodnych. Referuje konkretne tezy stawiane przez świadka, kontestując ich prawidłowe odczytanie przez Sąd meriti. Wskazano w uzasadnieniu wyroku odwoławczego, że w istocie nieścisłości pomiędzy poszczególnymi depozycjami składanymi przez świadka w toku śledztwa nie mają takiego znaczenia jakie im nadano, gdyż należy to odczytywać jako początkowo, próbę unikania angażowania w sprawę swojego znajomego. Ostatecznie jednak z uwagi na wolę polepszenia sytuacji procesowej dobrowolnie zaczął on informować o szczegółach handlu amfetaminą.

Sąd odwoławczy przesądził, że skoro całe postępowanie opiera się zasadniczo na dowodach osobowych, to brak możliwości podzielenia stanowiska Sądu I instancji co do ich oceny, zmusza do przeprowadzenia postępowania w całości od początku, gdyż odmienna ocena depozycji wskazanego świadka nie pozwoliłaby na utrzymanie w mocy wyroku uniewinniającego.

Wobec powyższego, należało orzec jak w sentencji.

[as]

I.n